

Publicerad 2009-12-15 12:41 av Caroline Björkgren

Och förloraren är...

Det känns som att du är död, för du existerar så lite i mig nu. Förut kunde jag förnimma din doft om jag blundade, men nu vaknar jag mitt i natten och inser att du inte är här längre. Jag vet hur det hände, men jag kan inte förstå hur jag kunde låta det hända. Jag trodde, som alla gånger du sagt att det alltid ska vara vi, att det faktiskt var sant. Du vill att jag ska tro på det du säger och lita på dig... Jag försöker, så jävla hårt när mina hjärnspöken vill mig ont, men det blir svårare för varje gång att stå emot.

Och jag minns alla gånger, du vet... Men varje gång så tumlar allt över mig, igen och igen. Som ett vasst knivblad som skär genom kroppen, tvinga mig inte att gå igenom allt igen. Och igen. Jag vill inte minnas tillbaka på allting vi hade, för jag vill ha det i min hand nu, vill inte se tillbaka på allting själv.

Jag hatar att jag hade fel, och jag hatar att vara förloraren.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Caroline Björkgren med Poeter.se id #26145 innehar upphovsrätten